

Az éhes város⁶

MOLNÁR FERENC

[...]

– Adj pénzt... fizess meg... hogy te légy az úr, s hogy én tartozzam neked... hogy ne mindig én legyek az erősebbik...

Iványi kivette a tárcáját:

– Mennyit akarsz?

– Nem keveset, nemcsak szimbólumot... Sokat, hogy megérezd a hiányát, hogy én vehessek rajta valamit, ruhát vagy kalapot...

Iványi elébe szórta minden pénzét. Volt közte néhány százas, öt-hat tízes. Az asszony összemarkolta mind, és a zsebébe gyűrte.

– Most élj így, enélkül – mondta neki –, csinálj adósságot énértem, énmiattam...

Nagy gyönyörűség járta át lelkét erre a vad gondolatra. Érezte, hogy most igazán asszony, igazán szerető, akit az erősebb férfi segít. Érezte, hogy valaki keserves munkával dolgozott érte, hogy neki legyen, hogy ő vehessen rajta valamit.

Nyolc óra volt.

– Istenem – mondta az óraütés után Iványi –, mit fog szólni a férjed, ha fél kilencre érsz haza?

Az asszony fölegyenesedett, mint valami nemes paripa, hátraszegte a fejét, és dacosan mondta:

– Mit fog szólni? Hát mit törődöm én avval, hogy mit fog szólni? [...]

(Budapest, 1901. 173–174.)

⁶ A regény Molnárnak (1878–1952) hirtelen és nagy feltűnést keltő belépője lett a magyar irodalmi életbe.